

U S N E S E N Í

Okresní soud v Berouně rozhodl samosoudkyní Mgr. Danielou Jandovou v exekuční věci oprávněného: **PROFI CREDIT Czech, a.s.**, IČO 61860069, se sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1 – Nové Město, zastoupeného JUDr. Kateřinou Perthenovou, advokátkou se sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové, proti povinné: ██████████, nar. ██████████, bytem ██████████, zastoupené Mgr. Petrem Němcem, advokátem se sídlem Mendíků 1396/9, 140 00 Praha 4 – Michle, pro vymožení částky Kč ██████████ s příslušenstvím, o návrhu povinné na zastavení exekuce,

t a k t o :

Návrh povinné na zastavení exekuce se **z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud v Berouně na návrh oprávněného dne 1.12.2016 vydal pod č.j. 14 EXE 2345/2016-14 pověření soudnímu exekutorovi JUDr. Lukáši Jíchovi, Exekutorský úřad Přerov, k vedení exekuce pro vymožení pohledávky oprávněného ve výši Kč ██████████,- s příslušenstvím a nákladů předchozího řízení ve výši Kč ██████████ podle vykonatelného rozhodčího nálezu vydaného rozhodcem Mgr. Janem Fišerem č.j. 103 Rozh 7520/2014-7 ze dne 26.11.2014.

Povinná podáním doručeným soudnímu exekutorovi dne 2.1.2017 navrhla zastavení exekuce z důvodu jejího protiprávního vedení na základě nezpůsobilého exekučního titulu a zároveň požádala o odklad exekuce do doby rozhodnutí o jejím návrhu na zastavení exekuce. Svůj návrh na zastavení exekuce staví povinná na tom, že téhož dne, tj. 12.11.2013, došlo jak k uzavření smlouvy o revolvingovém úvěru č. 9100762286, tak i rozhodčí smlouvy, přičemž smlouvu o úvěru považuje povinná za absolutně neplatnou pro přičení se dobrým mravům dle ustanovení § 39 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, a v tomto směru povinná odkázala na nálezy Ústavního soudu sp.zn. III. ÚS 4084/12 ze dne 11.12.2014 a sp.zn. I. ÚS. 199/11 ze dne 26.1.2012. Povinná rovněž poukázala na to, že rozhodčí smlouva je adhezního charakteru a tudíž neměla možnost do jejího obsahu, především okruhu osob určených rozhodců, nikterak zasáhnout, nebyla s ní tedy individuálně projednána, a proto ji povinná považuje za netransparentní a neplatnou. K tomuto tvrzení povinná odkázala na usnesení Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 26 Cdo 3631/2015 ze dne 1.3.2016. Dále povinná v návrhu interpretuje poskytnutí úvěru v částce Kč ██████████ s úrokovou sazbou ve výši 126,60% a ve shodné výši i RPSN, kdy celková částka splatná klientem se zvýšila na částku Kč ██████████, kdy takové ujednání taktéž povinná pokládá za přičící se dobrým mravům, stejně jako i další sankce dopadající na klienta obsažené ve smluvních podmínkách úvěru. Závěrem povinná uvedla, že s odkazem na nálezy Ústavního soudu lze stanovené smluvní ujednání jednoznačně označit za neplatná pro rozpor s dobrými mravy a proto i rozhodčí smlouva je neplatná, když ta je přímo vázána na smlouvu o revolvingovém úvěru, která měla pouze zajistit nemravné obohacení oprávněného.

Oprávněný k návrhu na zastavení exekuce podal poměrně obsáhlé vyjádření v tom směru, že se zastavením exekuce nesouhlasí z následujících důvodů. Zákon o rozhodčím řízení

nevyklučuje možnost, aby rozhodčí doložka jmenovitě určovala více osob konkrétních rozhodců a se všemi rozhodci byl dlužník před podpisem rozhodčí smlouvy seznámen a souhlasil s nimi, což stvrdil i svým podpisem, a pokud by nesouhlasil, nemusel ji v souladu se zásadou autonomie vůle uzavírat a stejná zásada platí i pro úrok, RPSN a smluvní pokuty sjednané ve smlouvě o úvěru včetně smluvních ujednání smlouvy, které byly její nedílnou součástí. Oprávněný dále namítá, že předmětný zákon ani žádný jiný právní předpis nevyklučují ani neobsahují žádný výslovný zákaz, dle kterého by rozhodčí doložka nemohla být obsažena ve formulářové smlouvě. K počtu více rozhodců určených rozhodčí smlouvou podotýká, že toto množství rozhodců předchází situaci, kdy některý z rozhodců by odmítl spor přijmout, byl podjatý, zemřel či nastala jiná překážka výkonu jeho funkce. Oprávněný připomíná, že každý z účastníků právního vztahu je povinen vyvinout dostatečnou míru uvážlivosti při uzavírání závazkového právního vztahu a je ponecháno na vůli a uvážení každého subjektu, zda vůbec, s kým a ohledně jakého předmětu založí soukromoprávní vztah. Je poukazováno na to, že rozhodčí smlouva i bez ohledu na to, že nebyla sjednána individuálně, je platným právním úkonem a nejde o ujednání, které by mělo povahu nepřiměřené a zneužívající klausule (viz odkazy na judikaturu Nejvyššího soudu ČR a Ústavního soudu) a oprávněný podotýká, že v dané věci byla rozhodčí smlouva sjednána samostatně, a nikoliv jako součást smluvních podmínek úvěrové smlouvy. Oprávněný v tomto ohledu taktéž poukázal na usnesení Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30 Cdo 3712/2012, jehož závěr mimo jiné stanoví, že v exekučním řízení nemůže být rozhodčí nález přezkoumáván z hlediska jeho věcné správnosti, dále je oprávněný toho názoru, že nelze nad princip zvýšené ochrany spotřebitele stavět zásadu právní jistoty či zásady stanovené v Čl. 2 odst. 4 Ústavy. Součástí vyjádření oprávněného je i rozsáhlý výklad ke smluvní pokutě jako právního prostředku zajištění závazku a to včetně odkazů na judikaturu Nejvyššího soudu ČR k předmětné problematice a rovněž je třeba vzít dle mínění oprávněného v úvahu skutečnost, že splacení úvěru není jiným způsobem zajištěno (např. neexistencí zástavního práva či ručitele) a že klienty oprávněného jsou právě především osoby, které nedosáhly na podmínky stanovené bankami. Závěrem oprávněný uvedl, že je přesvědčen, že předmětná smlouva je v celém svém rozsahu platná a strany zavazuje, neboť byla takto smluvními stranami uzavřena.

Soudní exekutor návrhu povinné na zastavení exekuce nevyhověl a proto jej postupem podle § 55 odst. 4 zákona č. 120/2001 Sb. (exekučního řádu) předložil k rozhodnutí exekučnímu soudu. Nicméně součástí návrhu povinné byl i návrh na odklad exekuce do doby pravomocného rozhodnutí o návrhu na zastavení exekuce, kterému však soudní exekutor JUDr. Lukáš Jícha svým usnesením č.j. 203 Ex 44049/16-35 ze dne 3.1.2017 vyhověl a provedení exekuce do požadované doby odložil.

Podle § 52 odst. 1 exekučního řádu se pro exekuční řízení přiměřeně použijí ustanovení občanského soudního řádu.

Z ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř. pak vyplývá, že výkon rozhodnutí (exekuce) bude zastaven, jestliže je výkon rozhodnutí nepřípustný, protože je tu jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat.

V posuzované věci se exekuční návrh oprávněného opírá o exekuční titul, kterým je rozhodčí nález vydaný rozhodcem Mgr. Janem Fišerem č.j. 103 Rozh 7520/2014-7 ze dne 26.11.2014, a to na základě rozhodčí smlouvy uzavřené mezi účastníky dne 12.11.2013. V této rozhodčí smlouvě se strany dohodly na tom, že pravomoc k řešení veškerých sporů o nároky ze smlouvy o revolvingovém úvěru č. 9100762286 má v rozhodčím řízení kterýkoliv z níže

uvedených rozhodců, kterému žalobce doručí žalobu. Rozhodci pro tento účel byli sjednáni: 1. JUDr. Eva Vaňková, 2. Mgr. Marek Landsmann, 3. JUDr. Martin Týle, 4. JUDr. Jiří Kolařík, 5. Mgr. Jan Fišer, 6. Mgr. Tomáš Horký, 7. Mgr. Radek Lubina, 8. Mgr. Michal Wiedermann, 9. Mgr. Kristýna Wiedermannová, 10. JUDr. Ing. Pavel Fabian, 11. JUDr. Michal Marčišin, 12. Mgr. Vít Biolek a 13. JUDr. Petr Wildt, Ph.D. s tím, že u všech těchto osob je uvedeno též evidenční číslo u ČAK, identifikační číslo a sídlo rozhodce. V článku VI. pod bodem 6.4. smlouvy pak bylo smluvními stranami stvrzeno, že na důkaz pravdivé, svobodné, vážné a srozumitelně projevené vůle, vědomi si všech důsledků této Rozhodčí smlouvy, připojují své podpisy, a to z vlastní vůle, nikoliv pod nátlakem či za nevýhodných podmínek, a v bodě 6.5. rovněž stvrzeno, že klient byl ze strany věřitele (oprávněného) poučen o povaze rozhodčího řízení a o právních důsledcích uzavření rozhodčí smlouvy a že na základě předchozího poučení věřitelem zvolili a individuálně sjednali, že vzniklé spory budou projednávány v rozhodčím řízení, a nikoliv v řízení před obecnými soudy. Rozhodčí smlouva je pak podepsána vlastnoručními podpisy smluvních stran.

Otázka zkoumání pravomoci orgánu, který exekuční titul vydal, spadá mezi skutečnosti rozhodné pro nařízení exekuce (viz např. nálezy Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 871/11 ze dne 17.1.2012 a sp.zn. IV. ÚS 2735/11 ze dne 3.4.2012) a soud je povinen zkoumat způsobilost titulu k výkonu rozhodnutí u rozhodčího nálezu. S ohledem na výše uvedené byl tedy předpoklad způsobilosti exekučního titulu ověřován již před vydáním pověření soudnímu exekutorovi k vedení exekuce.

Z rozhodčího spisu rozhodce Mgr. Jana Fišera uloženého u Okresního soudu v Pardubicích pod sp.zn. 5 Nc 5119/2015 pak bylo zjištěno, že žalobce (oprávněný) podal u rozhodce Rozhodčí společnosti Pardubice, s.r.o. dne 22.9.2014 návrh na vydání rozhodčího nálezu pro zaplacení částky Kč [REDAKCE],- skládající se ze zbývajících dlužné částky ve výši Kč [REDAKCE],- a smluvních pokut v částce Kč [REDAKCE],- s 8,05% úrokem z prodlení z této částky od 22.9.2014 do zaplacení, smluvní pokuty ve výši Kč [REDAKCE] a dále pro smluvní pokutu ve výši 0,25% denně z částky Kč [REDAKCE]- od 12.9.2014 do zaplacení. Rozhodce Mgr. Jan Fišer dne 30.9.2014 přijal funkci rozhodce ve sporu. Důvodem podání návrhu bylo neplnění podmínek smlouvy a to že se žalovaná (povinná) dostala do prodlení se splácením závazku dle uzavřené smlouvy o úvěru č. 9100762286 ze dne 12.11.2013. Téhož dne spolu strany uzavřely i rozhodčí smlouvu vztahující se k předmětné smlouvě o úvěru, která se nachází na samostatné listině, a je součástí rozhodčího spisu. Žalované byl rozhodčí nález doručován do vlastních rukou na adresu [REDAKCE], kde jí byla zásilka uložena a připravena k vyzvednutí dne 4.12.2014 a po uplynutí úložní doby vložena do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky a to dne 18.12.2014.

Exekuční soud tedy zároveň z obsahu rozhodčího spisu dospěl k závěru, že povinná nepodalala žalobu na zrušení rozhodčího nálezu ani nepožádala o přezkum rozhodčího nálezu.

Podle § 2 odst. 1 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a výkonu rozhodčích nálezů (dále jen „z.r.ř.“) ve znění účinném od 1.4.2012 do 30.11.2016, tedy v době uzavření rozhodčí smlouvy, strany se mohou dohodnout, že o majetkových sporech mezi nimi, s výjimkou sporů vzniklých v souvislosti s výkonem rozhodnutí a incidenčních sporů, k jejichž projednání a rozhodnutí by jinak byla dána pravomoc soudu nebo o nichž to stanoví zvláštní zákon, má rozhodovat jeden nebo více rozhodců anebo stálý rozhodčí soud (rozhodčí smlouva). Podle § 3 odst. 1 věta první z.r.ř. rozhodčí smlouva musí být uzavřena písemně, jinak je neplatná. Podle odstavce 3 tohoto ustanovení sjednává-li se rozhodčí smlouva pro řešení sporů

ze spotřebitelských smluv, musí být sjednána samostatně a nikoliv jako součást podmínek, jimiž se řídí smlouva hlavní; jinak je neplatná.

Podle § 7 odst. 1 z.r.ř. rozhodčí smlouva má zpravidla určit počet i osoby rozhodců anebo stanovit způsob, jak počet i osoby rozhodců mají být určeny. Rozhodce může být určen i stranami dohodnutou osobou nebo způsobem uvedeným v pravidlech pro rozhodčí řízení podle § 19 odst. 4. Konečný počet rozhodců musí být vždy lichý.

Podle § 19 odst. 1 z.r.ř. strany se mohou dohodnout na postupu, kterým mají rozhodci vést řízení. Otázky řízení mohou být rozhodnuty předsedajícím rozhodcem, jestliže k tomu byl zmocněn stranami nebo všemi rozhodci. Podle odstavce 2 citovaného ustanovení není-li uzavřena dohoda podle odstavce 1 nebo není určen postup podle odstavce 4, postupují rozhodci v řízení způsobem, který považují za vhodný. Vedou rozhodčí řízení tak, aby bez zbytečných formalit a při poskytnutí stejné příležitosti k uplatnění práv všem stranám byl zjištěn skutkový stav věci potřebný pro rozhodnutí sporu. A podle odstavce 4 strany mohou určit postup také v pravidlech pro rozhodčí řízení, pokud jsou k rozhodčí smlouvě tato pravidla přiložena. Použití řádu stálého rozhodčího soudu tím není dotčeno.

Podle § 35 odst. 1 z.r.ř. i když nepodala návrh na zrušení rozhodčího nálezu soudem, může strana, proti níž byl soudem nařízen výkon rozhodčího nálezu, bez ohledu na lhůtu stanovenou v § 32 odst. 1, podat návrh na zastavení nařízeného výkonu rozhodnutí kromě důvodů uvedených ve zvláštním předpisu i tehdy, jestliže **a)** rozhodčí nález je stížen některou vadou uvedenou v § 31 písm. a), d) nebo f), **b)** jsou důvody pro zrušení rozhodčího nálezu vydaného ve sporu ze spotřebitelské smlouvy podle § 31 písm. a) až f), h) nebo pokud jsou dány důvody podle § 31 písm. g) a rozhodčí nález neobsahuje poučení o právu podat návrh na jeho zrušení soudem, **c)** strana, která musí mít zákonného zástupce, nebyla v řízení takovým zástupcem zastoupena a její jednání nebylo ani dodatečně schváleno, a **d)** ten, kdo vystupoval v rozhodčím řízení jménem strany nebo jejího zákonného zástupce, nebyl k tomu zmocněn a jeho jednání nebylo ani dodatečně schváleno. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení je-li podán návrh podle odstavce 1, soud provádějící výkon rozhodčího nálezu řízení o výkon rozhodnutí přerušuje a uloží povinnému, aby do 30 dnů podal u příslušného soudu návrh na zrušení rozhodčího nálezu. Není-li v této lhůtě návrh podán, pokračuje soud v řízení o výkon rozhodčího nálezu.

Podle Čl. IX bod 1. zákona č. 258/2016 Sb. platnost rozhodčí smlouvy se posuzuje podle zákona č. 216/1994 Sb., ve znění účinném v době uzavření rozhodčí smlouvy. Podle bodu 2. tohoto článku rozhodčí řízení zahájena na základě rozhodčích smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů. Výše uvedeným zákonem byl novelizován i zákon o rozhodčím řízení v souvislosti s přijetím zákona o spotřebitelském úvěru č. 257/2016 Sb.

Směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993, o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách, není sice přímo aplikovatelná na soukromoprávní smluvní vztahy určitého členského státu a je nutno ji v praxi aplikovat vždy za použití vnitrostátních zákonných ustanovení. Právní řád České republiky užití rozhodčích doložek ve spotřebitelských smlouvách výslovně nezakazuje a takový zákaz nelze vysledovat ani ze směrnice Rady č. 93/13/EHS. Ustanovení § 56 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, však obsahuje pouze demonstrativní (nikoliv konečný) výčet ujednání, která mohou být považována za neplatná, způsobují-li nerovnováhu v právech a povinnostech spotřebitele a dodavatele, konečně stejně

jako příloha směrnice 93/13/EHS. Pro posouzení, zda jde o nepřiměřené a tedy neplatné ujednání ve spotřebitelské smlouvě, je nutno vycházet z toho, že ujednání není výsledkem dohody obou stran (je předtištěné, bez možnosti jeho vyloučení, nebo moderace dlužníkem) a je způsobilé navodit nerovnováhu v právech a povinnostech spotřebitele a dodavatele.

Na rozhodčí smlouvu uzavřenou dne 12.11.2013 je třeba aplikovat zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů ve znění účinném do 30.11.2016 a ustanovení zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31.12.2013 (dále jen „obč. zák.“).

V daném případě byla rozhodčí smlouva mezi oprávněným a povinnou platně uzavřena na samostatné listině, přičemž uvedení více jmen možných rozhodců, kteří mohou vzniklý spor účastníků v budoucnu řešit, nikterak neodporuje zákonu. Touto problematikou se již Nejvyšší soud ČR zabýval v rozsudku sp.zn. 33 Cdo 1616/2014 ze dne 29.9.2014 a rovněž i v usnesení sp.zn. 20 Cdo 2927/2016 ze dne 1.9.2016 či Ústavní soud v usnesení sp.zn. II. ÚS 3413/12 ze dne 23.5.2013 a dospěl k závěru, že rozhodčí smlouva, jíž se strany dohodly, že majetkový spor rozhodne jeden z několika jednoznačně (jmenovitě) určených rozhodců ad hoc s tím, že výběr jednoho z nich je ponechán na straně, která podá rozhodčí žalobu, je platným právním úkonem. Uzavřená rozhodčí smlouva ze dne 12.11.2013 jmenovitě určuje třináct rozhodců (fyzických osob), z nichž každý je oprávněn spor účastníků samostatně rozhodnout. Nejde o určení „více rozhodců“, kteří by byli (společně) oprávněni rozhodovat a jejichž počet by musel být vždy lichý. Smluvní strany se v rozhodčí smlouvě jednoznačně (transparentně) dohodly na rozhodci (rozhodcích) způsobem vyhovujícím ustanovení § 7 odst. 1 z.r.ř. Rozhodci byli určeni konkrétně uvedením jmen, jejich výčet je stálý a po celou dobu trvání právního vztahu účastníků neměnný. Skutečnost, že oprávněn rozhodnout majetkový spor bude ten z nich, který obdrží žalobu, nelze považovat za stanovení způsobu „jak počet i osoby rozhodců mají být určeny“; podání žaloby je procesní úkon strany směřující k zahájení rozhodčího řízení u rozhodce, který byl jmenovitě určen. Exekuční soud tedy v souladu s publikovanou judikaturou dospěl k závěru, že rozhodčí smlouva v tomto případě vyhovuje podmínkám § 7 odst. 1 zákona č. 216/1994 Sb. (ve znění účinném od 1.4.2012 do 30.11.2016) a rozhodce Mgr. Jan Fišer (uveden na pátém místě zvolených rozhodců) měl pravomoc k vydání rozhodčího nálezu, když si smluvní strany ve smlouvě dohodly i postup pro vedení rozhodčího řízení, a předmětný rozhodčí nález je tak řádným exekučním titulem podle § 40 odst. 1 písm. c) exekučního řádu. Lze tedy uzavřít, že v daném případě byla pravomoc rozhodce ve věci rozhodnout udělena.

Co se týká námítky povinného o formulářovém tiskopise rozhodčí smlouvy a jeho nemožnosti ovlivnit osoby rozhodců tam uvedených, se takové tvrzení soudu jeví jako účelové. Rozhodčí smlouva je smlouvou samostatnou a je tedy i samostatně posuzována její platnost a účinnost. Nastíněné okolnosti naznačují, že povinná sice jednala při uzavírání smluv (a to jak smlouvy o revolvingovém úvěru, tak rozhodčí smlouvy) jako osoba práva neznalá, ale z jejího návrhu na zastavení exekuce nelze uzavřít, že by přistoupila k uzavření formálně bezvadných smluv, ale pro ní nevýhodných, v nějaké finanční či jiné tísní. Je zde předpoklad, že povinná vystupující na straně spotřebitele si za použití alespoň minimální opatrnosti by měla být vědoma toho, že rozhodčí smlouvu uzavírá. Vzhledem ke způsobu provedení smlouvy (rozsahu, struktuře a volbě písma) nelze dovodit, že povinná v postavení průměrného spotřebitele nemohla dost dobře vědět, jaký text rozhodčí smlouvy podepisuje. Je třeba zdůraznit, že i ochrana spotřebitele má své meze a v žádném případě ji nelze pojímat jako obranu její lehkomyšlnosti a neodpovědnosti, a z podpisu příslušné listiny povinnou nelze bez dalšího dovozovat její nesouhlas s obsahem rozhodčí smlouvy (srovnej viz rozsudek Nejvyššího soudu

sp.zn. 23 Cdo 1201/2009 ze dne 29.6.2010). V rozhodčí smlouvě bylo rovněž smluvními stranami potvrzeno, že na důkaz pravdivé, svobodné, vážně a srozumitelně projevené vůle, vědomí si všech důsledků rozhodčí smlouvy, připojují své podpisy pod rozhodčí smlouvu, a to z vlastní vůle, nikoliv pod nátlakem či za nevýhodných podmínek s tím, že rozhodčí smlouva nabývá platnosti a účinnosti dnem jejího podpisu (bod 6.4 rozhodčí smlouvy). Povinná tedy výslovně svým podpisem stvrdila, že byla ze strany oprávněného poučena o povaze rozhodčího řízení a o právních důsledcích uzavření této smlouvy. Povinná byla též srozuměna s tím, že předmětné spory s oprávněným budou za podmínek stanovených v rozhodčí smlouvě projednávány v rozhodčím řízení, nikoliv v řízení před obecnými soudy. Ujednání uvedené v předmětné rozhodčí smlouvě o určení rozhodce bylo nepochybně v souladu s platnou právní úpravou (§ 7 odst. 1 z.r.ř.) a podle exekučního soudu není vůbec podstatné to, že v rozhodčích smlouvách oprávněného figurují stále stejné osoby rozhodců.

U dalších námitek povinné ohledně absolutní neplatnosti smlouvy o revolvingovém úvěru č. 9100762286 pro přičení se dobrým mravům dle § 39 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, a rovněž pak následných podmínek této smlouvy (nepřiměřenost sjednaných smluvních zajišťovacích prostředků půjčky jako např. poplatku za poskytnutí jistiny Kč [REDAKCE] - představující částku Kč [REDAKCE], úrok ve výši 126,6%, smluvní pokuty ve výši 0,25% za každý den prodlení s placením nové jistiny úvěru, další smluvní pokuty při prodlení delším než 10 dní ve výši 25% z této nové jistiny) však soud vycházel z usnesení Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30 Cdo 3712/2012 ze dne 30.9.2014, ve kterém byl vysloven závěr, že exekuční řízení je ovládáno zásadou, podle níž exekuční soud není oprávněn přezkoumávat věcnou správnost exekučního titulu, nepřihlíží ani k vadám nalézacího řízení. Rovněž Ústavní soud v souvislosti s řešením otázky (nedostatku) pravomoci rozhodce v exekučním řízení uzavřel, že rozhodčí nález nemůže být přezkoumáván z hlediska jeho věcné správnosti. Exekuční řízení je ze své podstaty určeno pouze pro faktický výkon rozhodnutí, nikoli pro autoritativní nalézání práva. Stejně tak není řízením přezkumným (srov. například nález Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 871/11 ze dne 17.1.2012 a nález sp.zn. IV. ÚS 2735/11 ze dne 3.4.2012). V obsahu odůvodnění citovaného usnesení je dále konstatováno, že proto ani v případě rozhodčích nálezů nepřísluší exekučnímu soudu přezkoumávat, zda smlouva o spotřebitelském úvěru, resp. rozhodčí smlouva, neobsahuje ujednání, které by způsobilo významnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran v neprospěch spotřebitele. Na tomto závěru podle exekučního soudu, s poukazem na skutkové odlišnosti, nemůže nic změnit ani existence nálezů Ústavního soudu sp.zn. III. ÚS 4084/12 ze dne 11.12.2014 a sp.zn. I. ÚS 199/11 ze dne 26.1.2012, neboť v nich byla rozhodčí doložka vtělena do smlouvy o úvěru, čemuž v tomto případě tak není, když se jedná o dvě samostatně existující smlouvy. Soud rovněž podotýká, že v předmětných judikátech, na nichž povinná staví svoji obranu, byly rovněž jako zajišťovací instituty použity biankosměnky bez uvedení výše sumy či zřízení zástavního práva, kdy v předmětné věci k tomuto zajištění vůbec přistoupeno ze strany oprávněného nebylo, a nelze přehlédnout, že především navýšení jistiny z Kč [REDAKCE], - na částku Kč [REDAKCE], - bylo zcela jasně vymezeno již v samotném předmětu smlouvy o revolvingovém úvěru (kdy tuto částku představuje 36 měsíčních splátek po Kč [REDAKCE]), nikoliv ve smluvních ujednáních této smlouvy. Nutno rovněž poznamenat, že povinná nikterak ani nevyužila možnosti podat žádost o přezkum vydaného rozhodčího nálezu dle § 27 zákona o rozhodčím řízení a rovněž ani návrh na zrušení rozhodčího nálezu příslušným soudem dle § 31 z.r.ř., přičemž rozhodčí nález byl povinné řádně doručován do vlastních rukou na její adresu, kde si jej osobně nepřevzala, ale byl jí vhozen do domovní schránky dne 18.12.2014. K tomu exekuční soud navíc odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 33 Cdo 2675/2007 ze dne 30.10.2009, jehož právní věta říká, že podle § 31 písm. f) z.r.ř. nelze zrušit rozhodčí nález proto,

že zavazuje k plnění, které je v rozporu s dobrými mravy. V tomto judikátu je taktéž uvedeno, že měl-li by soud v řízení o zrušení rozhodčího nálezů přezkoumávat jeho věcnou správnost, pozbyla by smyslu právní úprava rozhodčího řízení. S odkazem na § 3 odst. 1 občanského zákoníku (č. 40/1964 Sb.) nelze zrušit rozhodčí nález s odůvodněním, že výkon práva na plnění podle něho přiznané odporuje dobrým mravům a je tak podle tuzemského práva nedovolené. Platnost sjednání smluv mezi účastníky podporuje i částečné plnění povinnou ještě před podáním exekučního návrhu, kdy do té doby byla povinnou zaplacená částka ve výši Kč [REDACTED]

Exekuční soud má rovněž za to, že v dané věci krom obecných důvodů zastavení dle § 268 o.s.ř. nejsou dány ani zvláštní důvody zastavení exekuce (tj. i podle § 35 zákona o rozhodčím řízení ve znění účinném od 1.4.2012), kdy ustanovení § 35 odst. 2 z.r.ř. pro takový případ exekučnímu soudu ukládá, aby po té, co mu byl doručen návrh na zastavení exekuce, řízení přerušil. O takový případ se v posuzované věci nejedná, neboť povinná se nedovolává žádného důvodu podřaditelného pod ustanovení § 31 z.r.ř. Na základě těchto všech skutečností dospěl soud k závěru, že návrh povinné na zastavení exekuce není důvodný a proto jej zamítl.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím Okresního soudu v Berouně.

V Berouně dne 13. června 2017

Mgr. Daniela Jandová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Hana Klimentová